

DROSMĪGĀ MAIJA

DŽOANNA PŪNA
Ilustrāciju autore Lju Hoja Jīne

DROSMĪGĀ MAIJA

DŽOANNA PŪNA
Ilustrāciju autore Lju Hoja Jīne

Reiz dzīvoja meitene vārdā Maija.

Viņai bija akmens.
Tas nebija parasts akmens.
Akmens bija indīgs

Maija to nezināja,
jo tas slēpās viņas vēderā.

Akmens gulēja pavisam nekustīgi...

Tas tur gulēja, kad viņa gulēja.

Tas tur gulēja, kad viņa spēlējās.

Tas klusēja, kad viņa ēda.

Tad kādu dienu akmens sāka augt.

Tas auga un auga.

Un, kad tas izstiepās,
Maijai sāka sāpēt vēders.
Tās bija tādas pulsējošas sāpes, spiedošas un pretīgas.

Maijas mamma un tētis izsauca viņai visjaukāko dakteri,
kas iedeva Maijai visādas zāles, lai sāpes pārietu.

Sāpes pārgāja, un Maija spēlējās,
un gulēja,
un ēda, un viss bija kārtībā...

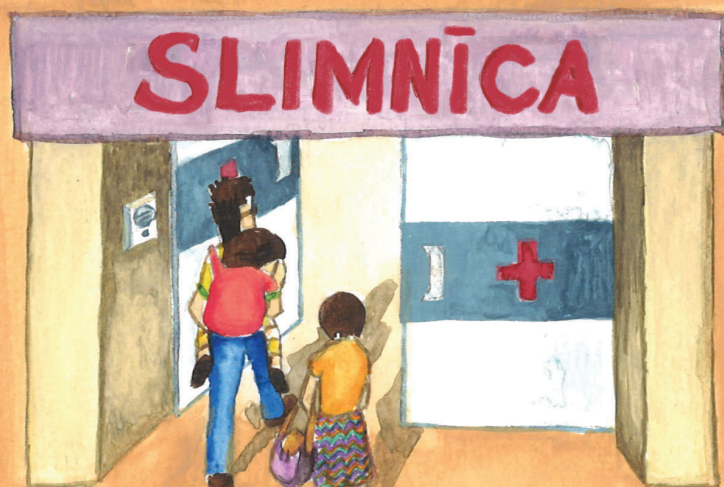
neilgu laiku.

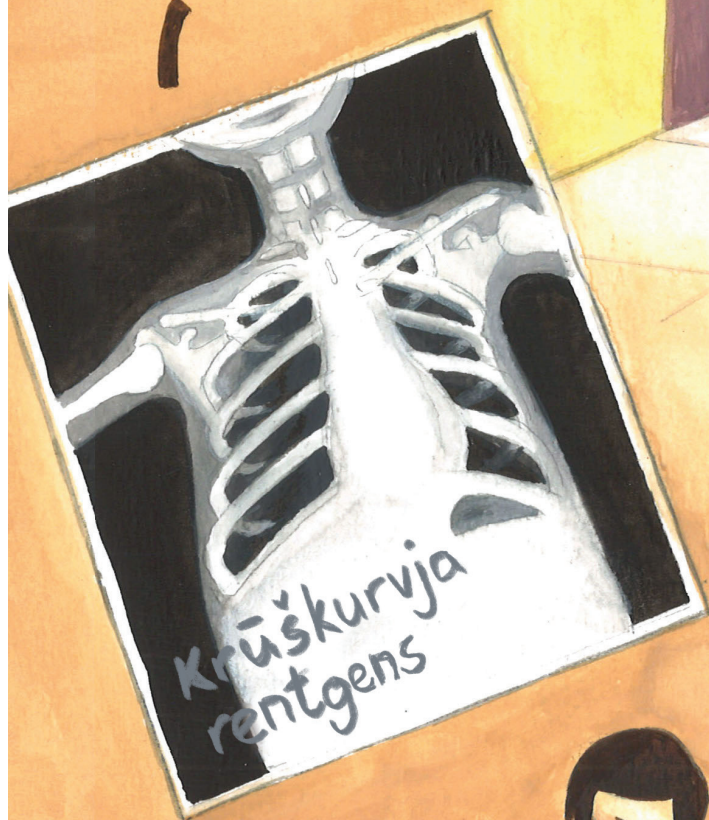

Bet akmens joprojām bija turpat.
Tas turpināja slēpties.

Pat dakteris to nezināja.

Tad tas pastiepās vēl.
Un mazā Maija vairs nevarēja nedz gulēt,
nedz spēlēties,
nedz ēst.

Tad mamma un tētis aizveda viņu pie īpašiem dakteriem.
Viņi pataustīja Maijas vēderu, uztaisīja viņas vēdera rentgena bildes,
un uzdeva daudz jautājumu, uz kuriem viņa, protams,
ļoti gudri atbildēja!

Akmens turpināja slēpties....

Krūškurvija
rentgens

NOTIEK
OPERĀCIJA

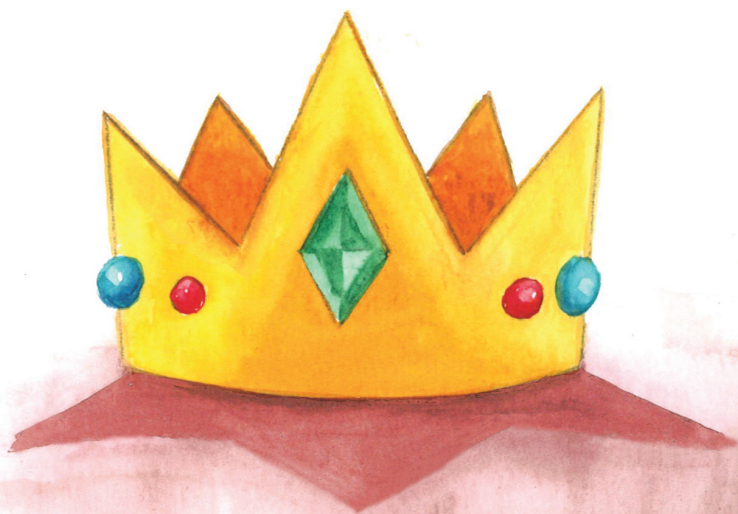
Taču tā nebija ilgi.

Dakteri atrada akmeni operācijas laikā.
Viņi to izņēma ārā.

“Ahā!” viņi iesaucās. “Beidzot mēs tevi noķērām!”
“Fantastiski!” kļiedza tētis un mamma.
“Forši!” jūsmoja Maija.
Viņi visi gavilēja, izmetuši akmeni.

Bet stāsts ar to nebeidzas.

“Mēs tevī ievietosim dažus labus karavīrus, lai viņi cīnotos pret sliktajiem karavīriem, kurus atstāja akmens,” teica dakteris.

“Labi,” teica Maija, “tikai pārlicinieties, ka izvēlaties stiprus un varenus karavīrus!”

“Protams,” atbildēja dakteris. “Mūsu mīļo Maiju aizsargās visstiprākie karavīri.”

Un tā Maija devās uz slimnīcu atkal un atkal, lai viņas ķermenī ievadītu labos karavīrus.

Māsas to sauca sarežģītā vārdā, bet Maija to sauca par “gatavošanos karam”.

Labos karavīrus slepeni ievadīja pa speciālajiem tuneļiem.

Kad karavīri cīnījās sevišķi nežēlīgi, Maijai no tā cēlās temperatūra.

Reizēm šo cīņu dēļ ēdiens Maijai garšoja jocīgi – šokolādes konfektes garšoja kā siers, un siers kā zemenes!

Tāpat cīņu dēļ Maijai izkrita mati, toties viņa varēja
valkāt interesantas un krāsainas cepures

Bieži vien, kad labie karavīri nogalināja
sliktos karavīrus, kurus atstāja
akmens, Maija tos izkakāja.

“Laimīgu ceļu!” viņa iekliedzās, nolaizdama ūdeni.

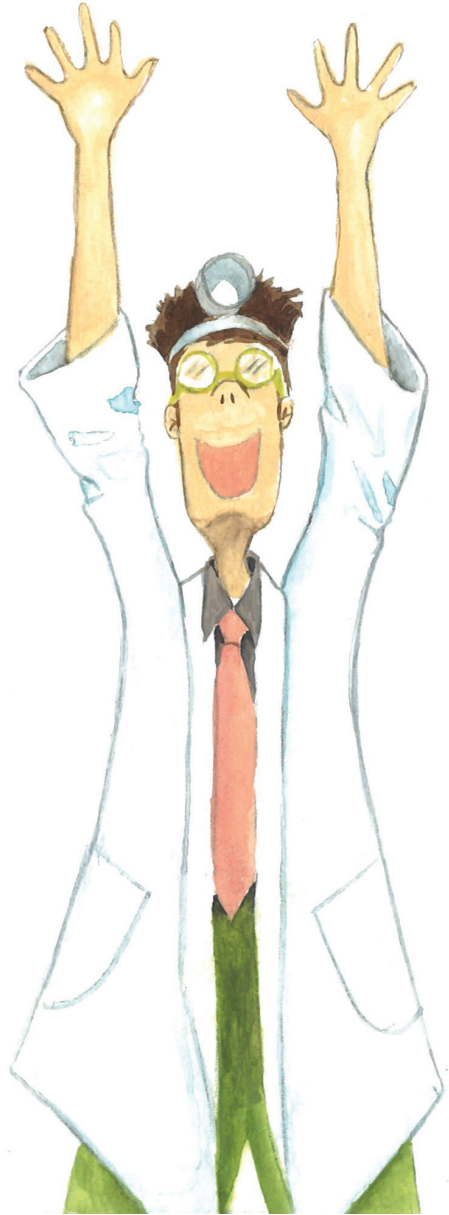

Beidzot ārsti paziņoja:, “Urrā! Visi sliktie karavīri ir padzīti!”

“Jē!” priecājās mamma un tētis.

“Laimīgu ceļu!” kļiedza Maija.

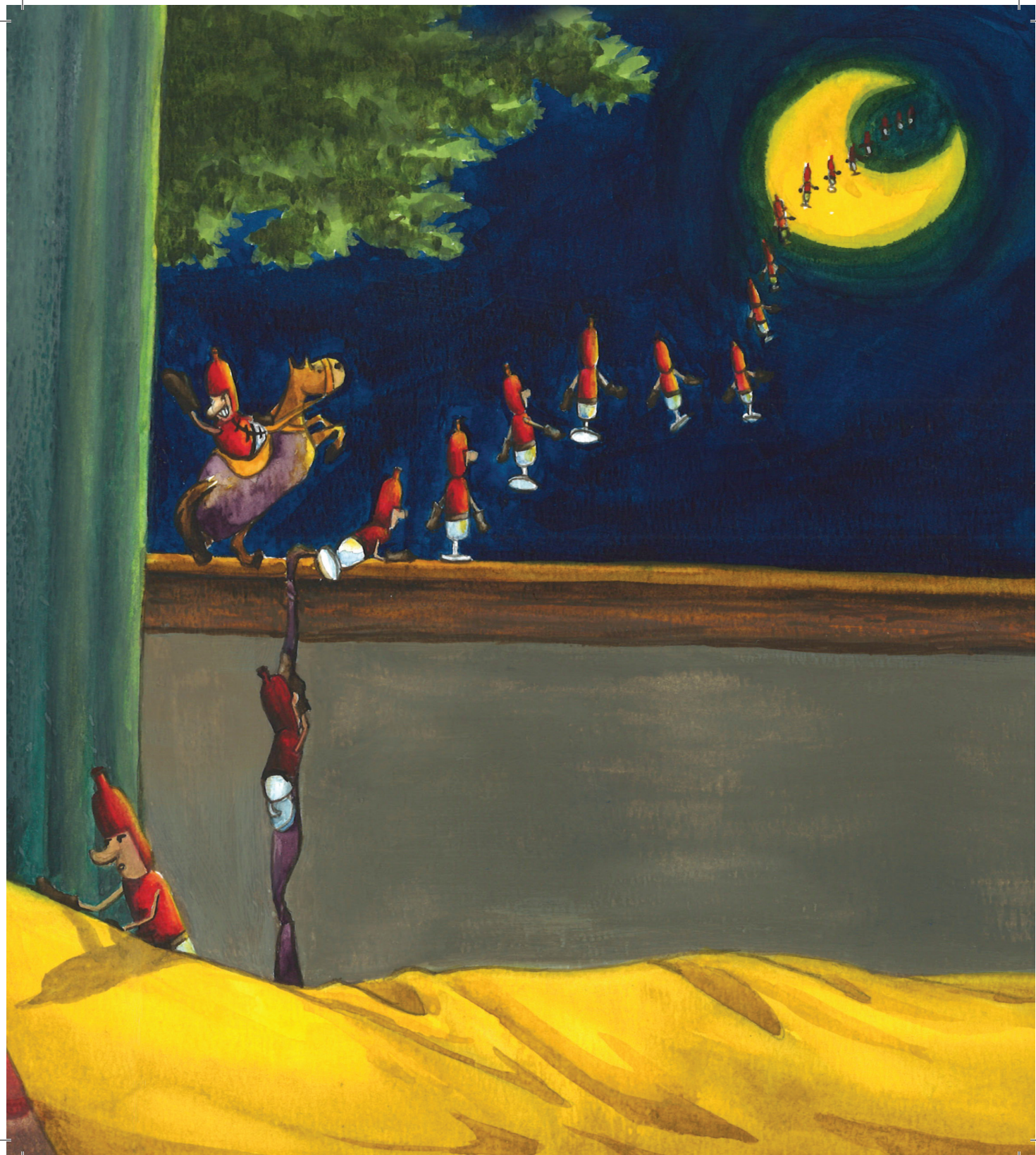

Drīz vien Maijai izauga jauni mati.
Šokolāde atkal garšoja kā šokolāde,
un viņa labi gulēja katru nakti.

Maija un viņas karavīri uzvarēja šo cīņu!

Urrā! Maija ir uzvarējusi!
Lai dzīvo drosmīgā Maija!

VECĀKIEM

Šis stāsts tapa laikā, kad man vajadzēja atrast vienkāršu veidu, kā paskaidrot savai 3 gadus vecajai meitai Meivai (grāmataiņā vārds tika latviskots kā Maija – tulk.), kurai 2010. gadā diagnosticēja Bērkitu limfomu 2. stadijā, kas ar viņu notiks, kad viņai tiks veikta ķīmijterapija.

Draugi bija atsūtījuši man dažādas bilžu grāmatas, kurās bija runa par vēzi, taču sapratu, ka informācija tajās ir pasniegta vai nu pārāk tieši un nopietni, vai taisni otrādi, tajās tikai nedaudz pieskaras tēmai. Tāpēc es nolēmu uzrakstīt “Brave Maeve” par meiteni, kas kopā ar saviem “drosmīgajiem karavīriem” cīnās pret “indīgiem akmeņiem”. Cīņa izraisa daudzas dīvainas lietas, bet tas nozīmē tikai to, ka drosmīgie karavīri uzvar.

3 gadus vecajai meitenei nav ne jausmas, kas ir ķīmijterapija, bet viņa saprot, ka sliktie karavīri ir jāizkakā. Matu izkrišana viņu sarūgtina, taču viņas uzmanību ir viegli novērst, piedāvājot paspēlēties ar parūkām un cepurēm. Dodoties uz slimnīcu, mēs vienmēr ņēmām līdzi dažādus atribūtus, kuru starpā bija kronis un burvju

nūjiņa. Zinot, ka Meivas garie skaislie mati izkritīs, visa mūsu ģimene noskuva savējos (manam 4 mēnešus vecam zīdaiņim matu vēl nebija). Mēs viņai teicām, ka tas ir tādēļ, lai cīņas laikā mēs visi izskatītos nikni un kareivīgi. Un tā tik bija cīņa! Katru dienu bija dūrieni un asaras. Katru dienu viņas vārdi dūrās manā sirdī: “Māmiņ, man sāp! Pasaki viņiem, lai izbeidz! Es apsolu labi uzvesties! Es gribu mājās!” Mans vīrs Bernards un es iemācījāmies neļaut emocijām mūs pārņemt. Mēs apzināti nolikām malā domas un emocijas, un centāmies darīt visu pēc kārtas. Par laimi, mēs saņēmām milzīgu atbalstu. Pie Meivas nāca daudz apmeklētāju ar rotaļlietām, krāsojamajām grāmatām, burvju ziļiem un visu to, ko maza princese varētu vēlēties. Draugi, ar kuriem biju zudis kontakts, parādījās ar dāvanām. Vecmamma un vectēvs katru dienu nesa mums īpaši pagatavotas pusdienas, savukārt draugi maiņās nesa mums vakariņas. Reiz tēvocis devās mājup daudzu, daudzu jūdžu attālumā, sacēpa Meivas iecienītos vistu spārniņus, un sastrēgumstundā atveda tos uz

slimnīcu tikai, lai iedrošinātu Meivu nodot asins analīzes. Kad Meiva atradās slimnīcā, ārzemju draugi skaiļoja ar viņu, lai uzmundrinātu. Mani bijušie studenti apciemoja viņu palātā un izklaidēja. Mūsu draugi sagatavoja Meivai daudz mazu balviņu, lai viņa varētu izvēlēties vienu no tām pēc katras procedūras. Draugi no baznīcas izveidoja princesīgas infografikas, kas atgādināja Meivai, ka pēc ēšanas vajag skalot muti, lai novērstu čūlu veidošanos, jālieto zāles un jādzērs daudz ūdens. Tā mēs visi kopīgiem spēkiem rūpējamies par Meivu. Tāpat šis ģimenes un draugu loks rūpējās arī par mani, lai es, savukārt, varētu parūpēties par Meivu. Nezinu, kā Bernardam izdevās dalīt ar mani nakts dežūras slimnīcā, kad nākamajā dienā bija jānodarbojas uz darbu. Tā kā ķīmijterapija izraisa pastāvīgu caureju un hiperhidratācija liek čurāt ik pēc pusotras stundas, šķiet, ka mēs kopā ar Meivu uz poda pavadījām visu nakti. Pēc vienas kaulu smadzeņu aspirācijas, trim operācijām, četrarpus ķīmijterapijas kursiem, deviņām lumbālpunkcijām un neskaitāmām asins pārliešanām un

sadurstitiem pirkstiem, mūsu meitenīte beidzot ir izārstēta. Mēs nezinām, vai slimība neatgriezīsies, un vai nākotnē neparādīsies kādas ar ķīmijterapiju saistītas problēmas, taču šobrīd mēs zinām, ka mūsu meitenīte ir dzīva, laimīga un tikpat apķērīga kā jebkurš sešgadīgs bērns, un par to mēs esam pateicīgi Dievam.

Sākotnēji šis stāsts bija domāts vienam cilvēkam, taču, kad es 2011. gadā pastāstīju 200 Junioru koleģas (Junior College) studentiem par bērnu onkoloģiju un nolasīju viņiem šo stāstu, viņi mani iedrošināja to publicēt. Viņi uzskatīja, ka tas būs noderīgs ne tikai bērniem, kas slimo ar vēzi, bet arī viņu vecākiem. Kā svētība manā dzīvē parādījās Lju Hoja Jīne (Liew Hooi Yin) ar piedāvājumu veidot ilustrācijas manai grāmatai. Būdama ārste, viņa ieguldīja ilustrācijās precīzas zināšanas par dažādām medicīniskām procedūrām un uzzīmēja labos un sliktos karavīrus tieši tā, kā biju tos iztēlojusies.

Mans sapnis, ir, lai šī grāmatiņa būtu pieejama katrā bērnu onkoloģijas nodaļā visā pasaulē.

DROSMĪGĀ MAIJA

**Autore Džoanna Pūna
Ilustrāciju autore Lju Hoja Jīne
Projekta vadītāja Madara Blumberga
Tulkotāja Irīna Rudenko
Korektors Ingars Gusāns
Maketētājs Jānis Uplejs**

DROSMĪGĀ MAIJA

Maija ir maza meitene, kura saslimst, kad viņas ķermenī izaug indīgs akmens.

Viņas mamma un tētis viņu aizved pie visjaukākajiem dakteriem, kuri pa speciālajiem tuneļiem viņas ķermenī ievadīja labos karavīrus, lai iznīcinātu akmeni.

Maija ir ļoti drosmīga. Viņa gatavojas karam ar akmeni un tā sliktajiem karavīriem. Viņa drosmīgi cīnās.

Urrā! Lai dzīvo drosmīgā Maija!